

VARJATUD ABAJAS

ROMANTILINE PÕNEVUSROMAAN

Meg Tilly

Originaali tiitel:

Meg Tilly
Hidden Cove
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikus võtmes. Mis tahes sarnasus tegelike inimeste, ettevõtete, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

KIRJASTAJALT: Selles raamatus kirjeldatud retsepte tuleb järgida täpselt. Kirjastaja ei vastuta kellegi tervisliku olukorra ega allergiate eest, mis võivad vajada meditsiinilist sekkumist. Kirjastaja ei vastuta mis tahes tagajärgede eest, mida raamatus kirjas olevate retseptide järgi valmistatud tooted põhjustada võivad.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Meg Tilly
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E09432523
ISBN 978-9949-87-135-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Pühendan selle raamatu armastusega oma abikaasale Donile.

*Aitäh, kallid, kõige selle eest,
mida sa teed ja oled teinud.*

Sa oled mu kalju. xo

Proloog

MERIKEEL *MEUNIÈRE'* KASTMES oli küpsetatud täiuslikult: kala oli mahlane ning kaste pruunistatud võist, milles oli tunda sidruni ja peterselli hõngu, oli laitmatu. Sellegipoolest suutis mees neelata vaid mõne suutäie. Ega suutnud õiglaselt hinnata lambakarbonaadi. Grenadilli Pavlovat ei vaevunud ta isegi proovima.

Kokk ilmus varjuna mehe selja taha, sügavad murevaod suunurkadesse ja otsaesisele sööbinud. „Söör,“ lausus ta kõhklevalt. „Õhtusöök? Kas see ei maitsenud teile?“

„Õhtusöök oli hea, Jacque. Ma olen natuke hajevil, muud ei midagi. Sa ju tead, milline ma olen.“ Mees kehtas elegantselt õlgu. „Väga tundeline.“

„Muidugi. Andke andeks. Ma oleksin pidanud teadma.“ Kokk kummardas, minnes koogutustele üle, ja astus tagurpidi sõnatult toast välja.

Mees võttis sülest valge linase salvrätiku ja tupsutas sellega peenelt suunurki. Tema ülemteener Fredrick kiirustas ligi ning tõmbas umbkaudu 1850. aastatest pärit ja ühest Prantsusmaa eralossist soetatud gooti stiilis troontooli eemale, kui ta graatsiliselt tõusis.

Mees astus mõne sammu, siis peatus. „Ma arvasin, et nägin koju tulles Tatit,“ ütles ta oma pika näoga ülemteenrile. „Sõitsin tal natuke aega limusiiniga märkamatult kannul, hoides kogu aeg pool kvartalit vahet, aga siis lipsas ta karusnahakauplusse. Ma käskisin

Bobil auto kinni pidada, läksin välja ja sisenesin kauplusse. Leidsin ta mõne minutiga. Ta seisis kolmeosalise peegli ees ja proovis imeilusat Vene sooblinahkset kasukat. Pean sulle tunnistama, et mu süda puperdas, kuni ta ümber pöördus ja me seisime silmitsi. Siis mõistsin, et mu silmad olid mind jälle petnud. Selle naise nina oli vale kujuga ja tema silmad olid pruunid.“ Mees ohkas.

Fredrick köhatas. „Seda et, söör,“ alustas ta ettevaatlikult. „Iga kord sellel aastaajal...“

„Jah. Jah, loomulikult on sul õigus. Kuid sellegipoolest on väga kahju, kui sul tekib suur lootus, mis siis niimoodi põrmustatakse. Mul tekkis kiusatus selle naise ninaluu vale kuju pärast puruks lüüa. Tal silmad peast välja kraapida.“ Mees naeris. Fredrick ei naernud. Vaene mehike, tal polnud huumorisoont. „See on kõik, Fredrick,“ ütles mees, kui möödus oma ülemteenrist, kes tunnimehena söögitoa ukse kõrval seisis. „Mul pole täna õhtul magama minekul abi vaja.“

„Väga hea, söör.“

Sättinud ennast oma Itaalia nahktugitooli istuma, mõtles mees veel vahejuhtumile karusnahakaupluses. Tatiana meenutamine oli märk. Naine oleks justkui taevast maa peale laskunud ja talle kõrva sosistanud: „Lava ettevalmistamisele on juba küllalt palju aega kulutatud, mu kallis. Muusa on näljane. Nõuab kehakinnitust. Sa pead taas rambivalgusse astuma.“ Kui mees oli joonud kaks klaasi brändit – mõistagi Emperadori –, rahunesid ta närvid piisavalt, et võtta telefon ja helistada.

„Alexus, kallis,“ lausus ta mahedalt, kui naine telefonile vastas. Tema läikiva siidsärgi kaenlaalused ja selg tõmbusid higist niiskeks. „Ma tahtsin küsida, kas sa sooviksid homme õhtul näituse eel, enne, kui ukсед rahvale avatakse, natuke šampanjat juua?“

Üks

GABRIEL CONAGHAN LIBISTAS oma päevatööst silmad üle ja ohkas kergendatult. Oli päevi, mil kirjutamine kulges lodusalt ja sõnad voolasid. Aga see ei olnud üks neist päevist. Tal oli raske oma romaani maailmaga kohanduda. Tema peategelane tundus ilmetu ja lame. Ta hakkas internetis uurimistööd tegema, ent poolteise tunni pärast tõstis pilgu mõistes, et on kukkunud jäneseurgu ja loeb asju, millel pole vähimatki pistmist sellega, mida ta oli algselt otsinud. Alles siis, kui ta interneti sulges ja mobiiltelefoni ärge-segage-režiimile lülitas, suutis ta täielikult Troy Mastersi maailma sukelduda.

Kui Gabe oma töö dokumendikausta, pilve ja mä lupulgale salvestas, tajus ta oma õlgade, kaela ja alaselja kangust. Taas oli ta kaugelt liiga kaua arvuti taga istunud. Õhtu oli käes, aga mida tal ette näidata oli? Üksikud leheküljed oma viimasele käsikirjale lisaks.

Ta lükkas end töölauast eemale ja vaatas oma kabineti aknast välja. Seal polnud palju näha, ainult naabermaja tellissein. Ta nõjatus näoga vastu aknaklaasi jahedat pinda ja kallutas pea kuklasse, sest see võimaldas tal näha imekitsukest riba õhtutaevast. Korraga ihkas ta rohkemat. Mis on „rohkem“? Tal polnud aimugi, kuid viimase ajal oli ta täheldanud, et teda närib üldine tühjusetunne, nagu midagi hoomamatut oleks puudu. Õhk tema stiilses pööningukorteris tundus läppunud, justkui oleks sealt hapnik otsa lõppenud.

Ta oli ennast seal paar päeva peitnud: ta oli kirjutanud, söönud, maganud ja siis veel natuke kirjutanud.

Gabe võttis töölaualt oma mobiiltelefoni ja esikukapist jope ning libistas selle selga. Teel läbi köögi välja kallast ta endale kahe sörme jao viskit ja ronis seejärel mööda keerdtreppi katuseterrassile.

Jäine õhupuhang sundis meest jopekrae üles tõstma, aga ta nautis tuule karget hammustust. See mõjus pärast päevapikkust klaviaatuuril tippimist virgutavalt.

Mis kell on? mõtles ta. Siis naeris lühidalt. *Unusta aeg... Mis päev täna on?* See oli vabakutseliseks olemise pahupool. Päevad sulasid kõik ühte. Ta võttis oma mobiili ja toksas lülitusklahvile. 21.38? *Ohoh. Kes oleks võinud arvata, et kell nii palju on.* Ta keris ekraani üles ja lülitas ärge-segage-režiimi välja. Sedamaid hakkas ta telefon kõlisma, kui sõnumid ja meilid sisse tulid.

Gabe rüüpas lonksu viskit ja nautis märjukese soojust, kui see kõrist alla voolas. Siis heitis ta pilgu telefonile. Nähtu pani ta südame murest kõvasti põksuma.

Seal oli ohtralt vastamata kõnesid tema emalt. Midagi pidi kohutavalt valesti olema.

FERGUS CONAGHAN VAATAS rahulolevalt peeglistse, mida ta abikaasa Alma tema ees hoidis. „Täitsa hea,“ tähendas ta. „Võib-olla tsipake rohkem tumedat silmade alla.“

„Ma ei pane, Fergus,“ vastas naine hapu sidruni tooniga hääles. „Sa näed niigi välja nagu surmavari. Kui ma tumedat juurde panen, arvab vaene poiss, et sa hakkad hinge heitma.“

„Väga hea!“ üürgas Fergus. „Ma tahangi talle hirmu nahka ajada. Ma olen kuuekümne viie aastane. Sina said möödunud nädalal kuuskümmend üks. Miks ta abielus ei ole? Kus meie lapselapsed on? Meid peaks olema juba poole tosinaga õnnistatud. Aga kas ta on oma kohust täitunud? Ei! Keegi lastest pole.“

„Anna talle aega. Ta on kõigest kolmkümmend kuus.“

„Kui mina olin nii vana kui tema, siis oli sul meie neljas laps kõhus.“

„Toona olid teised ajad, Fergus.“

„Ta raiskab oma elu, küürutades muudkui oma klaviatuuri kohal. Mitu kuradima mõrvamüsteeriumi see poiss kirjutama peab?“

„Ta kirjutab kriminaalromaane, kallis.“

„Kuidas ta kedagi kohtab, kui ta kunagi väljas ei käi? Keeldub suhtlemast. Nina terve neetud päeva arvutis. Seda poissi tuleb korralikult tagant tõugata ja mina olen just õige mees seda tegema. Me saadame ta Lohutuse saarele. Ükski inimene siin jumala loodud rohelisel maal ei suuda sealsele sireenina ahvatlevale imelisele loodusele vastu panna.“ Fergus hõõrus lustlikult käsi kokku. „See äiutab ta oma klaviatuurist eemale ja kannab maailma.“

„Aga mis siis, kui seda ei juhtu? Fergus, see on hullumeelne plaan...“

„Ära sina muretse.“ Fergus rehmas oma abikaasa vastuväidete peale käega. „Sa ei abiellunud selle kavala mehega asjata. See pea siin...“ Ta koptas oma pahkliku rusikaga vastu laupa. „See on äärmiselt kvaliteetset oidu täis. Küll näed, mu armas. Ma mõtlesin välja ka kuratlikult nutika varuplaani.“ Ta naeratas võidurõõmsalt. „Mida loodus ei saavuta, saavutab ülesanne, mille ma talle annan. Ta on sunnitud inimestega rääkima ja suhtlema. Päris inimestega. Mitte nende väljamõeldistega, kes tema neetud raamatutes elavad.“

Telefon voodi kõrval helises. Fergus võttis toru. „Jah?“

„Härra Conaghan,“ ütles uksehoidja. „Teie poeg on teel üles.“

Fergus pani toru ära ja hakkas tegutsema. „Tõmba kardinad ette!“ hüüdis ta. „Pane telekas kinni. Me peame lava ette valmistama!“ Alma tõmbas kardinad ette, mees keeras samal ajal tuled hämaraks. *Oh, jumal hoidku!* Naise meigivahendid lebasid voodil. Fergus krahmas need pihku, jooksis vannituppa ja pani kiiruga sahtlisse. Seal olles sähvatas tal idee. Ta suskas pesulapi kraani alla, väänas liigse vee välja ja hõõrus märja pesulapiga juukseid. Niiskus andis hea efekti. Jättis mulje, et ta on palavikus ja higis-

tab. Ta hõõrus rusikatega silmi, et need läheksid punaseks ja kergelt tursesse. Piserdas natuke vett otsaesisele ja ülahuulele. *Kurat, minust oleks pidanud näitleja saama.* Ta turtsatas endamisi. *Ma olen lavale loodud!*

Lift tegi kõll, tähistades tema poja saabumist nende Park Avenue katusekorterisse.

Fergus sööstis magamistuppa tagasi, puus ainult vähekene valu tegemas, sukeldus voodisse ja tõmbas teki lõuani. Ta kuulis, kuidas Alma tervitab nende poega uksele, kui vajutas oma keha sügavale madratsisse ja kõhatas raginaga nõrgalt.

Mängud alaku!

„ÄRA MURETSE, PAPS,“ rahustas Gabe oma isa. „Ma hoolitsen selle eest.“

„Ma...“ Isa sõnad lahtusid rögisevasse kõhahoogu. „Vett... vett...“

Gabe võttis öökapilt veeklaasi ja pani selle oma isa värisevasse kätte. „Ole lahke.“

Isa rüüpas väikese lonksu. „Aitäh, poeg.“ Ferguse silmad vajusid kinni, justkui ta oleks kõhahoost väsinud, klaas toetatud rinnale. „Mul on sant tunne..., et ma sind sellega koorman,“ krooksus isa jõuetult.

„See pole koorem,“ valetas Gabe. „Ma just mõtlesingi, et tahan mõneks ajaks New Yorgist ära saada. Sa teed mulle heateo. Ma olen su silmad ja kõrvad. Vaatan selle koha üle ja kannan sulle ette.“ Gabriel võttis oma isa lödvast haardest veeklaasi ja pani öökapile tagasi. „Ma tahan, et sa keskenduksid puhkamisele, oma tervise taastamisele. Sa ei saa arugi, kui oled juba uuesti jalgel ja ärritad kõiki endale kalleid inimesi nagu vanakurat.“ Nüüd kõlasid Gabe'i sõnad hästi vaikselt nagu rahulik unelaul, mis äiutas isa unele. Kostis ragisev tasane norskamine. Tõenäoliselt nägi ta isa head und, sest tema huuli kaunistas õrn naeratus.

Gabe läks tasasel sammul ja erutatult üle toa ning pani raske tammepuust ukse enda järel vaikselt kinni. Tal oli tunne, nagu talle oleks veoauto otsa sõitnud.

Tema ema käsi maandus ta käsivarrele. „On sinuga kõik hästi, poeg?“ küsis ema oma maheda, laulva häälega. Alma oli kuueaastane, kui ta perekond New Yorki immigrerus, kuid vana Corki krahvkonna kõnelaad lõi pingelistel aegadel ikka veel välja.